

РОБЪРТ СИЛВЪРБЪРГ С ОГЪН И ЧУК

Превод от английски: Красномир Крачунов, 1994

chitanka.info

I

Вечерта, когато палачите на Имперския проконсул дойдоха да вземат баща му, Рас Дуайър насила се застави да изпълнява задълженията си в храма. Те хванаха стареца, когато той се канеше да влезе в храма, тъкмо преди слънцето да залезе. Рас чу за това от един послушник, но решително стисна зъби и продължи започнатото. То трябваше да бъде завършено. Баща му нямаше да е доволен, ако нормалното течение на живота в храма бъде нарушено.

Напрегнал мускули, Дуайър буташе лафета с древното атомно оръдие по горната площадка върху стената на храма. Насочи го към обсипаното със звезди небе. Дулото на старинното оръдие заплашително стърчеше над парапета, но никой по целия Елдрин — и още по-малко самият Рас — не го приемаше на сериозно. Значението му бе чисто символично. Никой не беше стрелял от оръдието вече дванадесет столетия.

Според ритуала всяка вечер дулото трябваше да се насочва към небето. Като изпълни задълженията си, Рас се обърна към послушниците, които раболепно следяха действията му.

— Баща ми върна ли се? — рязко попита той.

— Още не — отговори един от послушниците, облечен в зелените церемониални дрехи.

Рас сърдито потропа по студения ствол на гигантското оръдие и погледна звездите, украсяващи нощното небе на Елдрин.

— Те ще го убият — прошепна. — Баща ми ще умре, но няма да издаде тайната на Чука. И тогава ще дойдат за мен.

„А аз не зная тайната!“ — добави той наум. Точно тук се криеше цялата нелепост на положението. Най-вероятно Чукът е мит, оцелял сред преданията от древността. Кой знае защо, сега той изведнъж беше притрябвал на Империята.

Рас вдигна рамене. Империята сигурно ще забрави за това след няколко дни; хората на Императора обикновено постъпват така. Тук, на Елдрин, Империята рядко ги обезпокоява.

Той се взря в мерника на оръдието.

„Там, горе, кръжат десет броненосеца на Императорския флот. Виждаш ли ги? Те изскочиха от Звездния куп в четири часа следобед. А сега гледай!“

Пръстите му затанцуваха по безжизненото табло за управление.

„Бум! Бум! Милиони мегавати във всеки изстрел! Виж как се разбягват корабите! Виж как оръдието разсича защитните им екрани!“

Сух глас произнесе зад гърба му:

— Сега не е време за игри, Рас Дуайър. Ние трябва да се молим за баща ти.

Дуайър се обърна. Зад гърба му стоеше Лугаур Холсп, вторият по ръст сред свещениците в Храма на Слънцето след самия Рас с неговите един и деветдесет и пет. Това беше жилест, напомнящ по нещо на паяк човек, по чиито скули в минути на отпускане пропълзяваха дълбоки сенки.

Дуайър се изчерви.

— От петнадесетгодишен, когато настъпи мрак, аз вдигам към небето ствола на това оръдие, Лугаур. И така всеки ден в продължение на осем години. Би трябвало да ми простите, дори и да си позволявам да пофантазирам малко. А сега освен всичко друго — както бихте се изразили — искам просто да се отвлека с нещо, да намаля напрежението си.

Малко тромаво слезе от платформата за мерника. Струваше му се, че послушниците тайничко му се смеят.

— Подобно лекомислие е неуместно — сурово изрече Лугаур. — Влез в храма. Трябва да обсъдим положението.

* * *

Всичко започна преди седем седмици, на Дервонар, родната планета на Император Дервон XIV и столична планета на Галактическата империя.

Дервон XIV беше старец. Петдесет години той управляваше Империята. Това беше ужасно дълъг период на господство над хиляда звезди и десет пъти повече обитаеми планети.

Успя да властва толкова дълго, защото наследи ефикасен механизъм на управление от баща си — Дервон XIII. Синът спазваше пирамидалната структура на разпределяне на отговорността: най-отгоре — на върха, беше Императорът с двама главни съветници, всеки от които имаше по двама съветници. А на свой ред те също имаха по двама съветници. Докато системата достигнеше тридесето или четиридесето равнище, управленската верига се разпростираше над милиарди.

Като остаря, Дервон XIV се превърна в изморено джудже със сбръчкано лице и вечно сълзящи очи. Обичаше дрехи с жълт цвят и всяка минута въздишаше без никакъв повод. Тъкмо сега го беше овладяла всецяло една всепоглъщаща идея фикс — Империята трябва да бъде запазена, каквото и да стане.

Към това бяха насочени и усилията на двамата му съветници, ниско наведени пред него: Бар Сепин, Министър на близките светове, и Корун Ховлек, Министър на външните граници. С карта в ръка Ховлек се приближи към Дервон XIV и започна да разказва за вълненията из външните области на Империята.

— Въстание, сир — произнесе той и зачака старческите очи да се фокусират върху него.

— Въстание? Къде? — Чертите на престарелия Император станаха жестоки. Той веднага зае властна поза, стана по-внимателен към ставащото около него и постави настрана хидроиграчката, с която напоследък честичко се забавляваше.

— Системата се нарича Елдрин, местонахождението ѝ е в Девети сектор. Състои се от седем планети, всичките обитаеми. Някога тази система беше много могъща, дори в галактичен мащаб.

— Струва ми се, че ми е позната — нерешително изрече Императорът. — И какво за въстанието?

— То избухна на третата планета от системата, наречена Дикран. Населена е с упорити, непримирими хора, които се занимават главно с добив на полезни изкопаеми. Метежниците призовават към общ бунт срещу имперската администрация, към отказване да се плащат данъци и дори, простете, Ваше сиятелство, към убийство на Императора.

Дервон трепна.

— Тези обитатели на външните светове имат големи цели.

Той отново взе в ръце играчката, завъртя я и се вгледа втрепенено в искрящия калейдоскоп от хаотично проблясващи в дълбочините ѝ пламъчета. Корун Ховлек търпеливо зачака повелителят му да се насити на забавлението. Най-сетне Императорът изключи играчката, вдигна кристалния куб, който държеше в дясната си ръка, и ясно произнесе:

— Елдрин!

Това беше заповед на самодържец, а не обикновена фраза. Кристалът мигновено го пренесе във вътрешността на двореца, където усърдно и неуморно се трудеха Пазителите на информацията. Бюрото по информация в много отношения беше ключ и сърце на Империята, тъй като именно тук се пазеха сведенията, които даваха възможност да се управляват владенията, населени с повече от петдесет трилиона души.

След няколко мига необходимите данни вече бяха на масата пред Императора. Дервон вдигна листата и ги прегледа с изморените си примигващи очи:

ЕЛДРИН — система от седем планети, присъединени към Империята през 6723 година след война, продължила седем седмици. Преди е била независима и е имала собствени васали. Според последното преброяване от 7940 година населението ѝ е 16 милиарда. Главна планета Елдрин с четири милиарда население. Понастоящем се управлява от жреческа върхушка, произлизаща от древното правителство. Измежду множеството отцепили се религиозни течения главното е култът към Слънцето, чиято притегателна сила е голословното твърдение, че жреците притежават тайната на легендарния Чук на Елдрин.

ЧУКЪТ НА ЕЛДРИН — оръжие с неизвестна мощност, понастоящем го притежава управляващият Върховен жрец на Елдрин, някой си Вайл Дуайър. Свойствата му са неизвестни, но според легендата то е произведено по време на присъединяването на системата към Империята и ще бъде използвано, когато настъпи подходящият момент, за унищожаване на самата Империя.

ДИКРАН — втората гъсто населена планета от системата Елдрин с население около три милиарда. Суров свят, лишен от плодородна почва, хората живеят главно от разработването на полезни изкопаеми. Въстанието срещу данъците през 7106 година било потушено,

загинали 14 милиона от обитателите на Дикран. Лоялността на тази планета спрямо Империята винаги се е смятала изключително съмнителна.

Император Дервон XIV откъсна поглед от краткото описание на системата Елдрин.

— Точно тази планета Дикран ли се е разбунтувала? А какво е положението на планетата Елдрин?

— На Елдрин, сир, засега всичко е спокойно. Дикран е единствената възстанала планета в тази система.

Императорът се намръщи и челото му се покри с дълбоки бразди.

— Но се осмелявам да изкажа предположение, че жителите на Елдрин няма да чакат дълго и ще се присъединят към дикранците, щом бунтарите спечелят първата си победа. Изобщо положението е малко странно — обикновено първа се разбунтува планетата, на чието име е наречена цялата система. Точно това особено ме безпокои в дадения случай.

Сетне Императорът потъна в продължително размишление. През цялото време Ховлек не промени напрегнатата си, почтителна поза. Навел леко тялото си от талията, той търпеливо чакаше. Знаеше, че зад помътнелите очи на стареца се намира мозък на велик стратег. И наистина, помисли си Ховлек, само велик стратег е в състояние в такива тревожни времена да удържа Империята от разпадане цели петдесет години.

Най-накрая Императорът наруши мълчанието.

— В ума ми узря план, Корун. Такъв, който ще ни спаси от много бъдещи затруднения в системата Елдрин и особено на главната ѝ планета.

— Слушам, сир.

— Този полулегендарен Чук, собственост на едноименната планета, е нещото, с чиято помощ се предполага да свалят всички нас, когато му дойде времето, нали? Това ми харесва. Да предположим — бавно продължи Дервон, — да предположим, че ние заповядаме на нашия Проконсул на Елдрин да конфискува този Чук, ако съществува в действителност. А сетне го използваме, за да унищожим разбунтувалите се дикранци. Какъв по-добър психологически удар бихме могли да нанесем върху цялата система?

Корун Ховлек се усмихна.

— Великолепно, сир! В глупостта си вече мислено бях изпратил три или четири крайцера да изпепелят Дикран. Но това, което вие предлагате, е много по-ефикасно! Много!

— Добре. Уведомете Проконсула на Дикран какво имаме намерение да предприемем и помолете нашия човек на Елдрин да изнамери този Чук. Заповядайте и на двамата да поддържат редовна връзка с мен. И ако имате още някакви проблеми, заемете се сами с тях. Главата ме заболя.

— Моите съчувствия, сир — произнесе Корун Ховлек.

Излизайки от приемната на Императора, той видя, че старецът отново беше включил играчката си и не откъсва очи от тайнствените, омайни изображения, които сякаш я пронизваха цялата от повърхността до центъра.

* * *

Заповедта на Императора дълго шестваше надолу по инстанциите, от функционер към функционер, от едно бюро в друго, докато най-сетне след много дни достигна Феламон Даруъл, имперски Проконсул на планетата Елдрин от системата Елдрин.

Той беше миролюбив, склонен към размишления човек, на когото много повече му харесваше да превежда шедьоврите на древната поезия на пет галактически езика, отколкото да събира данъци от вечно недоволните от нещо обитатели на Елдрин. В дейността си имаше само едно утешение — че са го назначили на Елдрин, а не на суровия съседен Дикран, където недоволството вече се изразяваше гласно и където животът на Проконсула винаги бе подложен на опасност.

Чукът на Елдрин? Той в недоумение вдигна рамене, когато приемният кристал предаде съдържанието на имперската заповед. Чукът беше мит, и то такъв, който не правеше чест на Империята. А сега славният Император го е пожелал?!

Добре, съгласи се Феламон Даруъл. Нима може да не обърне внимание на заповедта на Императора? Той повика своя субпрефект, строен млад човек на име Дивог Хот, родом от планетата Собрал:

— Вземете един взвод войници и отидете в Храма на Слънцето. Трябва да арестувате един човек.

— Ясно. И кого?

— Вайл Дуайър — уточни Проконсулт.

Дивог Хот се дръпна ужасен, невярвайки на ушите си.

— Вайл Дуайър? Върховният свещенослужител? Какво е станало?

— Изникна необходимост да разпитаме Вайл Дуайър — меко каза Даруъл. — Доведете го при мен.

Намръщен заради толкова неочакваното и деликатно поръчение и опасявайки се от мистификация, Дивог Хот отдаде чест и излезе от кабинета на Проконсула.

Той беше акуратен изпълнител и се върна след по-малко от час, водейки Вайл Дуайър.

Старият свещенослужител изглеждаше така, сякаш немало са се потрудили, за да го арестуват. Зелените му одежди бяха разкъсани на няколко места, белите му коси раздърпани, винаги отвесно висящите на гърдите му емблеми на слънчевите избухвания се бяха разкривили. Той предизвикателно погледна Даруъл и със заповеднически тон изрече:

— По каква причина прекъснахте вечерната служба, Проконсуле?

Феламон Даруъл се сви под погледа на непреклонните старчески очи.

— Има няколко въпроса, които изискват незабавен отговор. Ето единия от тях — вие трябва да откриете тайната на Чука на Елдрин.

— Чукът на Елдрин няма никакво отношение към Империята в този стадий от съществуването ѝ — отвърна Вайл Дуайър. — Ще има... някога. Но не сега.

— По заповед на Негово величество Дервон XIV, Император на Всички галактики — високопарно обяви Даруъл, — съм облечен във властта да ви разпитвам дотогава, докато не разкриете местонахождението и тайната на Чука. Бъдете благоразумен, Дуайър. Никак не ми се иска да ви причинявам мъка.

С огромно достойнство свещенослужителят приглади разрошените си коси и оправи платиновите знаци на ранга си.

— Императорът няма да командва Чука. Някога Чукът ще разбие черепа на Императора.

Феламон Даруъл изви от ярост.

— Я ела по-близо, старче! Стига си ораторствал. Какво представлява Чукът и къде е скрит?

— Императорът няма да командва Чука — упорито повтори Дуайър.

Проконсулт дълбоко въздъхна. Следователите му не се отличават с меки обноски, жрецът едва ли ще издържи обработката им. Но какво друго му остава?

Нервните му пръсти нежно поглаждаха тънкия пергамент, на който бяха написани ръкописите на древните сонети. Той се бе откъснал от изучаването им и с нетърпение желаше да възобнови работата си.

Воздъхна със съжаление, натисна копчето на селектора върху бюрото си и когато там светна синя лампичка, изрече:

— Да дойде старшият следовател.

По-късно вечерта пред храма спря дълъг автомобил с угасени светлини. Турбоелектрическите му двигатели не бяха изключени, но едва се чуваха. Хората на Проконсула извадиха отвътре тялото на Вайл Дуайър, предадоха го на служителите на храма и се скриха в нощта също толкова безшумно, както дойдоха.

Трупът на стареца беше изгорен с всички почести. Лугаур Холсп, като най-старши по ранг сред останалите свещенослужители, оглави церемонията и благослови починалия от мъченическа смърт. Когато ритуалът завърши, той изключи ядрената пещ на крематориума и освободи събралите се жреци и послушници.

На следното утро силната ръка на един послушник разтърси Рас Дуайър.

— Какво искаш? — попита той сънено.

— Лугаур Холсп те вика на Съвет, Рас Дуайър!

Младежът се прозя.

— Предай му, че идвам.

Когато влезе във вътрешния притвор на храма, Холсп вече седеше на Върховния трон, облечен в церемониалните одежди. Отдясно и отляво седяха старшите йерарси — Тубар Фрин и Хелмат

Соргвой. Дуайър спря пред триумвирата и машинално прегъна крак пред церемониалните одежди на Върховния свещенослужител.

— Значи вие станяхте приемник на баща ми?

Лугаур Холсп тържествено кимна.

— В съответствие с приетото рано тази сутрин решение животът в храма трябва да продължава, както и преди. Ние желаем да ви зададем няколко въпроса, Рас.

— Моля.

— Вашият баща умря, но не откри тайната на Чука — в спокойния глас на Холсп ясно проличаха скептични нотки. — Вие бяхте по-близък с баща си, отколкото който и да било от нас. Казвал ли ви е, че наистина знае тайната?

— Естествено. И то неведнъж.

Очите на Лугаур, малки като мъниста, не се откъсваха от лицето на Дуайър.

— Вайл винаги е твърдял, че тайната на Чука трябва да притежава само Върховният свещенослужител на храма, той и само той. Правилно ли цитирам завета му?

— Да — отговори Дуайър, все още неразбирайки накъде клони Холсп.

— Получи се така, че лицето, заемащо длъжността Върховен свещенослужител — в дадения случай аз, не владее тази тайна. Според мен истинската тайна на Чука се състои тъкмо там, че тя не съществува — както няма и никакъв Чук! Това е грижливо сътворена легенда, която служителите на храма са лелеели много столетия наред, и тя се е оказала толкова важна за вашия баща, че той предпочете да умре, но да не признае митичната природа на Чука.

— Това е лъжа! — без да се замисля, извика Дуайър. — Разбира се, Чукът съществува! Нима вие, Върховният свещенослужител на храма, се съмнявате?

На Рас не му убягна, че Холсп се спогледа със седящите от двете му страни мълчаливи жреци. После Лугаур изрече:

— Аз трябва да го знам. Това означава, че през последните години от живота си Вайл Дуайър беше длъжен да вземе подходящите мерки, за да гарантира предаването на тайната.

— Твърде е възможно.

— Приемник на баща ви на този пост съм аз, законно избраният Върховен свещенослужител. Остава ми само да предположа, че починалият ваш родител е открил тайната на вас — и ви призовавам като правоверен младши свещенослужител на този храм да предадете тайната на законния ѝ пазител.

— На вас?

— Да, на мен.

Дуайър подозрително изглежда Холсп. Нещо тук не беше наред, ама съвсем не беше наред.

Да, от известно време всички в храма знаеха, че когато настане часът на кончината на стареца, негов приемник ще стане Холсп. Това прекрасно знаеха и Рас, и баща му. Защо в такъв случай Вайл Дуайър не бе направил нищо, за да му предаде тайната на Чука?

Нещата не се връзваха. Старецът често споменаваше в разговорите си със сина си за съществуването на тайната — макар и да не му откри същността ѝ. Рас Дуайър не знаеше тайната на Чука. Но винаги е смятал за разбиращо се от само себе си, че на Холсп просто му се полагаше да я знае, а ето че излиза, че не я знае!

Рас се досети, че баща му е трябвало да има някакви сериозни основания, за да не открие тази тайна на Холсп. Или Чукът действително е само мит — не, това той не можеше да си представи, — или Лугаур поради някакви причини не заслужаваше доверие.

— Мълчанието ви продължи твърде дълго — изрече Холсп. — Смятате ли сега да ми откриете тайната?

Дуайър тъжно се усмихна.

— И за мен тя е толкова неизвестна, както и за вас, Лугаур.

— Какво?!

— Баща ми не ме смяташе достоен да ми я повери. Винаги съм бил уверен, че той я е открил именно на вас.

— Това е невъзможно! Вайл Дуайър никога не би допуснал тайната да умре заедно с него. Той просто е бил длъжен да я предаде на вас. Заповядвам ви да ми разкриете тази тайна!

Дуайър вдигна рамене.

— Със същия успех вие бихте могъл да ми заповядате да убия Императора или да спра Слънцето. Аз не притежавам тайна, която бих могъл да разкрия на вас, Лугаур Холсп.

Холсп кипна от яд. Скочи от резбования трон и удари с юмрук по масата.

— Вие сте упорит извън всякаква мярка! Какво пък, не само слугите на Императора познават изкуството да разпитват.

— Лугаур! Вие какво, полудяхте ли?! — извика Дуайър.

— Не, само съм против откритото неподчинение... Рас, ще разкриете ли тази тайна на законния й пазител?

— Повтарям ви, Лугаур, никога не съм знаел никаква тайна на Чука и не я притежавам и сега.

— Добре — язвително произнесе Холсп. — С клеци ще изтръгнем от теб тази тайна!

Проконсулт Феламон Даруъл изгуби най-добрата част от това утро с досадната работа да съставя отчет до самия Император. Подробно описа инцидента с Дуайър, като подчерта факта, че и най-изкусните палачи на Империята не са успели да изтръгнат желаната тайна. В заключение дълбокомислено отбеляза, че вероятно тези обитатели на Външните светове имат някакви тайни източници на вътрешна сила, на които могат да завиждат мнозина патриоти на Империята.

Като завърши диктуването на отчета, той върна лентата и прослуша думите си. Последните няколко предположения не му харесаха. Те звучаха оскърбително и високомерно. Изтри ги.

Включи отново на запис и завърши така доклада си: „Упоритостта на тези религиозни фанатици не се поддава на описание.“ „Това звучи много по-добре“ — помисли си Проконсулт. Натисна копчето на апарата за получаване на посланието и след миг оттам изскочи мъничко цилиндърче колкото кутре, съдържащо шифрования отчет и готово за изпращане.

Проконсулт сне от полицата миниатюрна кристална капсула, постави вътре цилиндърчето и я запечата. Сетне я пусна в чантата на дипломатическия куриер, който днес щеше да тръгне за Дервонар.

Императорът ще получи пълен отчет по интересувания го въпрос и Даруъл се надяваше, че ще остане доволен от дейността му и високо ще я оцени.

„Измивам си ръцете“ — помисли той, връщайки се към елегантните стихове на отдавна изчезналата цивилизация.

Колкото повече потъваше в любимото си занятие, постепенно си връщаше толкова желаното от него спокойствие.

Затова пък онези, за които бе предназначена капсулата, изобщо не чувстваха спокойствие. С един гигантски скок през хиперпространството дипломатическият кораб пренесе куриера от Елдрин на Дервонар и малко по-късно същия ден мъничкият кристал беше доставен заедно с три хиляди подобни кристали от три хиляди други проконсули из цялата Галактика в главната оперативна зала на Имперското дипломатическо шифровално бюро.

Цял един час той се търкаля най-отдолу в купа еднакви кристали, докато прилежният чиновник с необходимото за занаята му остро зрение го забеляза и веднага го измъкна с изтръпналите си от дългия работен ден пръсти, защото помнеше заповедта, според която всякакви послания от Елдрин имаха приоритет във висша степен.

Оттам капсулата бързо се издигна по инстанциите, попадайки поред в ръцете на все по-високостоящи бюрократи, и най-сетне стигна до заместник-секретаря на Външните отношения, който я предаде на Секретаря на Външните отношения, а той на свой ред я изпрати на Министъра на Външните граници Корун Ховлек.

Той беше първият сред администраторите, чиято власт беше достатъчна да се запознае със съдържанието на посланието. След като го прочете, незабавно измоли аудиенция при Негово величество Дервон XIV.

През това време Дервон прослушваше нови музикални инструменти, донесени му от странстващ събирач на музика от планетата Зоастро. Ховлек използва привилегията си да влиза при монарха без предупреждение. Едва влязъл, той беше оглушен от металическото дрънчене, изпълващо тронната зала. Императорът уморено въздъхна и вдигна към него взор, в който нямаше упрек — явно го очакваше.

— Е, Ховлек? Каква криза има сега?

— Пристигна послание от Елдрин, сир. Отчет на вашия Проконсул там.

Ховлек протегна ръка с мемокристала.

— Прослушахте ли го? — нетърпеливо попита Императорът.

— Да, сир.

— Е? Какво казва той?

— Разпитали са Вайл Дуайър — Върховния жрец на тамошния култ към Слънцето. Старецът отказал да разкрие тайната на Чука и умрял от мъченията.

Императорът се намръщи.

— Ама че лош късмет! А какъв е този Чук, за който споменахте?

Ховлек едва се сдържа да не изругае на глас и тактично опресни паметта на Императора. След като го изслуша, Дервон произнесе:

— А, онзи Чук. Е, майната му. Макар че сама по себе си идеята беше отлична. Много жалко, че не успяхме да я осъществим.

— Въстанието на Дикран, сир...

— Вие се заемете с тези бунтовници! Не, съвсем не това имах предвид. Нещо днес нямам настроение. Навярно е виновна тази проклета музика. Какво се казва там за бунта?

— Засега всичко е постарому. В доклада от Дикран се съобщава обаче, че въстанието може да избухне всеки момент. А сега, когато техният Върховен жрец е убит чрез изтезания на съседната планета — Елдрин, можем да очакваме, че цялата система ще се разбунтува.

— Работата взема сериозен обрат — мрачно отбеляза Императорът. — Тези неприятности имат навика да се разпространяват от система към система. Хм. Трябва да спрем всичко това. Да. Да го спрем. Изпратете специални следователи на Елдрин и Дикран. Нека да изпращат най-подробни съобщения. Погрижете се за това, Ховлек. Погрижете се. Да не би да се случи по-голяма беда.

— Непременно, сир — увери го Ховлек. — Веднага ще се заема.

Той отчаяно вдигна очи към тавана, чудейки се по какъв начин все пак да предотвратят това бурно въстание, подготвяно с пълен ход.

Ще намерят начин. Империята винаги побеждава. Така е било винаги, така и ще бъде винаги.

— Усилете звука — помоли Императорът. — Почти не чувам музиката.

* * *

Подземието на Храма на Слънцето беше студено и влажно. Стените и подът му бяха покрити с древна слуз. Рас Дуайър смътно си спомняше времето, когато като дете си играеше тук. Въпреки всички

предупреждения на баща му той обичаше да играе тук. Спомни си и как го доведоха в подземиято на тринадесетия му рожден ден, защото малко си беше пийнал.

Сега обаче го водеше не баща му, а двама служители на храма, зад тях вървеше самият Холсп.

— Тук, долу, всичко ще се оправи — изрече той, когато стигнаха подземиято. — Не се инатете, Рас. Кажете ни къде е Чукът.

— Вече ви казах, че не зная. Честно, Лугаур, нищичко не зная за това.

Върховният свещенослужител вдигна рамене и каза:

— Ваша работа. Тубар, трябва да го разпитваме с мъчения.

— Малко старомоден начин за изтръгване на тайни, нали така? — иронично подхвърли Дуайър.

— Не е по-старомодно в сравнение с методите, използвани от агентите на Империята. Щом възниква необходимост от определена информация, не е ли все едно как ще бъде изтръгната?

— Точно съобразно с тази теория постъпиха с баща ми. И постигнаха много!

— Но по-виновно беше самото поведение на вашия баща — парира Холсп. — Щом е възникнала такава необходимост, същото ще стане и с вас, Рас. Защо криете тайната от нас?

Известно време Дуайър мълча. Дойдоха двама младши служители със здраво въже, за да го вържат, и той им позволи да се приближат, без да протестира. Но в последната минута отскочи назад.

— Не!

— Вържете го — заповяда Холсп.

— Ще ви кажа къде се намира Чукът! — извика Дуайър. Дъхът му секна. Той почти беше готов да извърши нещо, което напълно противоречеше на всичките му убеждения, на цялото му предишно възпитание: да удари свещенослужител на храма...

Но нали Лугаур не беше Върховен свещенослужител. Ако беше, Вайл Дуайър непременно щеше да му разкрие тайната на Чука.

Холсп се намръщи.

— Размислихте ли? Добре. Отдръпнете се от него — заповяда на помагачите си. — И тъй, къде се намира Чукът?

— Ето го! — изкрещя Рас и с всички сили удари с юмрук бледото лице на Холсп. Той се олюля от удара, платиновото Слънце се

откъсна от врата му и глухо издрънча по камъните на подземието.

Без да му обръща внимание, Дуайър рязко се обърна към другите двама старши жреци — Тубар Фрин и Хелмат Соргвой.

Рас се отскубна от Хелмат и хукна в тъмнината на подземието. В ума му веднага изплуваха много от спомените от детството. Спомни си коридорите, пещерите и криволиचेщите тунели, разположени под храма и водещи към тайния изход далеч извън него.

— Догонете го! — чу той разярения зов на Холсп. Но с всеки завой звуците на потерята ставаха все по-слаби.

— Не му позволявайте да избяга! — ехтеше от влажните стени едва различимият вик на Върховния жрец.

Дуайър не можа да сдържи усмивката си, като си представи голямото червено петно, което би трябвало вече да се разлива по бледото високомерно лице на Холсп. Сега повече откогато и да било беше убеден, че Лугаур Холсп е могъл да заеме трона на Върховния свещенослужител само с измама, защото Рас за нищо на света не би се заставил да вдигне ръка на един истински йерарх на храма.

Дишайки тежко, той излезе на повърхността извън пределите на територията на храма. Разбираше, че е необходимо колкото се може по-скоро да напусне Елдрин. Дори само защото посмя да вдигне ръка на Холсп, ще усети върху себе си разярения ръце на всички останали вярващи.

Само че къде да избяга? Къде?

Вдигна очи към небето. В сгъстяващия се мрак вече можеше да различи мътно червеникаво кълбо — най-близката планета до Елдрин.

„На Дикран — помисли си той. — Да, на Дикран!“

II

Звездата Елдрин, слънцето на планетата Елдрин, вече докосваше линията на хоризонта, когато Рас се втурна във фоайето на космодрума. Скучаещият млад човек зад прозорчето на билетната каса го погледна крадешком и обяви с равнодушен глас:

— За Дикран няма да има повече полети.

— Защо? Нима последният кораб вече е кацнал? Та още е толкова рано, слънцето едва се скри. Би трябвало да има поне още два вечерни полета, ако не и повече.

— Повече полети няма да има и толкоз! По заповед на Имперското правителство — през цялото време, докато продължават вълненията на Дикран.

— Какви вълнения? — учудено попита Дуайър.

— Кой ги знае! Миньорите там непрекъснато се бият ту за едно, ту за друго. Както и да е, аз просто не мога да ви помогна.

— Хм. А какво ще кажете за Перилон? Има ли още полети затам тази вечер?

— Няма. Ще ви кажа под секрет — за днес са отменени всички нощни полети в системата. Мога да ви предложа половин дузина далечни полети, ако ви устройват.

Дуайър замислено потърка брадичката си. Имаше само сто кредита. Едва ли щяха да му стигнат за далечен полет до която и да е планета извън системата Елдрин. А да се върне в храма, за да си вземе пари, не се осмеляваше. Ще се наложи да изчака до сутринта и тогава да замине за една от планетите в системата Елдрин.

— А сутринта дали ще мога да излятя до някоя от нашите планети? — попита пак касиера.

— Слушай, приятелю, струва ми се, че вече всичко ти обясних. Нима не ти е ясно къде можеш да заминеш?

— Добре, благодаря ти и за това.

Придавайки си безразличен вид, той се отдръпна от касата и се затътри нататък.

Нима няма никакви вътрешни рейсове? Не е възможно. Дори да има някакви безредици на Дикран, защо да не може да отлети на Перилон или на Борхелм, или на която и да е от другите обитаеми планети?

Усети, че някой го дърпа за ръкава. Веднага се обърна и видя нисък младеж с бронзово лице. Такъв загар имаха само космическите пилоти.

— Какво желаете?

— Тс-с-с! Искате да ви тикнат в затвора ли? С крайчеца на ухото си чух за трудностите, с които се сблъскахте на касата, приятелю. Много ли искате да тръгнете за Дикран още днес вечерта?

— Д-да — заекна Дуайър. — Само че как?

— С частен кораб. Двеста кредита — и вие ще отпътувате луксозно дотам.

— Имам само сто. Пък и много бързам. Аз съм свещенослужител — започна да съчинява Рас. — Утре трябва да присъствам на специална конференция на Дикран и ако не пристигна навреме, ще си имам големи неприятности.

— Жрец ли сте? А в кой храм?

Пилотът се замисли за миг.

— Добре. Ще стигнат и сто. Но парите предварително.

Дуайър предпазливо разгъна петте си двадесеткредитови банкноти и ги показа на младежа.

— Ще стигнат ли?

— Хубаво.

— Ще станат ваши в мига, когато излетим за Дикран.

* * *

Полетът не беше дълъг, а корабът — тесен, без никакви удобства. Дуайър вече беше извършил повече от десет междупланетни полета и затова обикновеният полет на кораб с йонно задвижване не можеше да го учуди. Добре понесе ускорението, дори получи известно удоволствие от краткото състояние на безтегловност и щом корпусът започна да се върти, за да създаде изкуствена сила на тежестта, поудобно се настани в хамака и си подремна.

Бързо разбра какво става на борда на този кораб. Явно неговият собственик се занимаваше с нелегално превозване на товари между планетите от системата. Беше му все едно каква е стоката. Но изглежда хитрият пилот вземаше на борда и пътници, като не се свенеше да си докара още някоя и друга стотачка. Оказа се, че пътниците бяха десетина и безспорно всеки си имаше сериозни причини да стигне на Дикран. Поради неочакваната забрана за всички редовни полети не беше особено трудно да съберат подобни пътници.

Събуди го звънецът — сигнал за предстоящото задействане на спирачките преди кацането на планетата.

Корабът кацна на сякаш гола, съвсем лишена от дървета равнина — по-далеч от цивилизацията. По нея свободно се разхождаше студен вятър, жално виеше и вдигаше облаци прах. Щом Дуайър излезе през отворения люк на повърхността, попита единия от пилотите, който внимаваше за разтоварването на сандъците:

— Сами ли трябва да стигнем до града?

Пилотът се разсмя:

— А ти смяташе, че нелегалния рейс ще го посрещнат разкошни лимузини? Събуди се, момко! Постъпвай както искаш. Още една стотачка — и ще те хвърля до най-близкото градче, но ти нямаш кредити, нали?

— Не — призна горчиво Дуайър и се обърна. Твърде прибързано избяга от Елдрин — сега нямаше нито грош, пък и облеклото му никак не беше подходящо за отвратителния дикрански климат.

Но нали тук също имаше храмове, също имаше жреци? Би могъл да намери пристанище в един от тях. Ето защо, без да мисли повече, смело тръгна по неплодната пустиня. Част от пътниците, мърморейки недоволно, също поеха след него.

Бяха минали около километър, треперейки на всяка стъпка, когато право пред тях се спусна турболет. Въпреки вдигнатите от него кълба прах ясно се виждаха изрисуваните пурпурно-златни спирални звездни купове — опознавателните знаци на Имперската полиция.

Дуайър се замисли дали да не избяга по-далеч от турболета. От Имперската полиция би трябвало да се страхува много повече, отколкото от относително меката местна полиция. Но като погледна бластера, насочен право към него, промени намеренията си. Без да мърда, чакаше Имперският полицай да приближи до него.

Жандарят беше нисък и набит. Съдейки по набразденото му с дълбоки бръчки лице, много години беше служил на тази отвратителна планета. Последва неизбежното:

— Пригответе документите си.

— Моля, инспекторе.

Дуайър му протегна паспорта си. Полицаят внимателно го разгледа, върна му го и изрече:

— Съгласно това удостоверение вие сте Рас Дуайър от Елдрин. С каква цел дойдохте на Дикран?

— Да направя посещение. Аз съм свещенослужител.

— Това личи от документите ви. Но не видях печат от никой космодрум. Как попаднахте тук?

— Естествено на кораб — късо изрече Дуайър. Той беше поне трийсет сантиметра по-висок от полицаия, но дулото на бластера, опряно в ребрата му, не му позволяваше дори да мисли за съпротива.

— Нямате виза — не преставаше жандарят. — Не бихте ли ми казали от колко време сте на Дикран?

— Около половин час.

— Половин час? И сте дошли тук на кораб? Твърде интересно! Повече от осем часа е в сила заповедта за забрана на всички полети в системата Елдрин. Моля да ме последвате в резиденцията на Проконсула и там да обясните всичко.

* * *

— Значи вие сте Рас Дуайър?

— Да, това е името ми. Нима в паспорта пише друго?

— Не се дръжте дръзко — предупреди разпитваният го. Това беше Ролсад Кварлоо, Имперски проконсул на Дикран, дребен, хилав, много препатил чиновник с мрачен, твърд, напрегнат поглед. — Интересува ме причината, поради която сте се озовал на Дикран, когато е отменено всяко движение вътре в системата. Как попаднахте тук?

Дуайър мълчеше. Стоящият редом полицаей обясни на Проконсула:

— Той е от онзи кораб на контрабандистите. Имаше още дузина като него. Всички ги задържахме.

— Знам това, тъпако — грубо го сряза Проконсултът. — Искам той да ми го каже. Целият разпит се записва на лента.

— Да — реши повече да не се опъва Дуайър, — дойдох с кораба, който превозва контрабанда, щом така се е оказало. Нужно ми бе да дойда на Дикран, но в нито една каса не ми продадоха необходимия билет. Тогава до мен се приближи някакъв непознат и ми предложи да ме докара тук за сто кредита. Така се договорихме. А после полицията ме доведе тук. Това е всичко.

Проконсултът се разсърди.

— Вие нали знаехте, че полетът е незаконен? Защо ви е било нужно на всяка цена да дойдете именно на Дикран?

— За да направя посещение — продължи да твърди Дуайър. Предварително бе решил, че най-безопасно за него ще бъде да играе ролята на недодялан простак и да предостави възможност да говори повече онзи, който го разпитва.

— Да направи посещение! Само толкова — просто посещение! И заради някакво си посещение вие се решавате да нарушите заповедта на Империята?! Принуден съм да се предам. — Ролсад Кварлоо натисна копчето на бюрото си и в кабинета влезе висок снажен мъж. Пурпурно-златният костюм му придаваше още по-величествен вид. Без да скрива презрението си към Проконсула, той произнесе:

— Е? Измъкнахте ли нещо от него, Кварлоо?

— Нищичко! Искате ли да опитате вие?

— Добре. — Тяжно Великолепие обърна взор към Дуайър. — Аз съм Олон Домюел — Имперски посланик при двора на Император Дервон XIV. Вие сте свещенослужителят Рас Дуайър от планетата Елдрин, система Елдрин, нали?

— Точно така.

— И сте син на покойния Вайл Дуайър, свещенослужител от Елдрин?

Дуайър кимна.

— Известно ли ви е как умря баща ви?

— От ръцете на Имперските следователи. Те се опитваха да изтръгнат от него една от тайните на нашата религия.

— Имате предвид Чука на Елдрин? — попита Домюел.

— Да, точно така.

Пищно облеченият Посланик закрачи с големи крачки из малкия кабинет на Проконсула. След известно време произнесе:

— Вие, разбира се, знаете, че за да изтръгнем тази тайна, бихме могли да подложим и вас на мъчения. Ние, представителите на Империята, много се интересуваме от този Чук, Дуайър.

Рас се усмихна криво. Всички изведнъж много се заинтересуваха от Чука. И дейността на мнозина палачи разцъфтя.

— Усмихвате се?

— Да, милорд. Този Чук — знаете ли, него чисто и просто го няма. Той е една от нашите легенди. Мит. Баща ми се опита да докаже това на вашите следователи, но те се престараха. Сега вие ще започнете да ме измъчвате и също най-вероятно ще ме убиете. Нима не е забавно?

Посланикът го погледна студено.

— Твърдите, че това е мит? И значи заради някакъв си мит аз пресякох половината Галактика...

— Затова пък назряващият бунт на Дикран е повече от реален — плахо му напомни Проконсул Кварлоо.

— Ах, да... Бунтът. А този Чук на Елдрин е мит? Нека. Момко, но какво тогава те довя на Дикран?

— Получих покана да дойда тук — наивно каза Дуайър.

* * *

Пуснаха го след половин час. Рас твърдо играеше ролята на простак. Посланикът и Проконсулт, изчерпили силите си, съвсем ясно разбраха, че нищо няма да измъкнат от него. Той даде обещание да не напуска града и го пуснаха.

Щом излезе от резиденцията на Проконсула, до него приближи някакъв непознат, целият загърнат в наметало, и шепнешком го попита:

— Вие ли сте Рас Дуайър?

— Може би.

— Току-що ви разпитва Проконсулт, нали? Говорете или ще ви пробода с ножа!

— Да — призна Дуайър. — Кой сте вие?

— Напълно възможно е да съм ви приятел. Ще тръгнете ли с мен?

— А нима имам друг избор?

— Не — отвърна непознатият.

Дуайър вдигна рамене и не се възпротиви, когато непознатият го поведе малко по-надолу по улицата към очакващия ги малък син капковиден автомобил. С жест му заповяда да седне до него и тръгнаха.

Дуайър не се мъчеше да запомни улиците, по които минаваха. Шофьорът явно избираше най-заобиколния и заплетен маршрут, така че всеки опит да се оправи беше безнадежден.

Най-сетне спряха пред ниска сграда от светлокафяви тухли, построена в популярния тук уродлив стил, имитация на старинен.

— Слизаме — подхвърли му тайнственият непознат.

Заедно слязоха от автомобила и влязоха в старото здание. Вътре ги посрещнаха двама стражи с невъзмутими лица. Дуайър нямаше търпение да разбере какво е това заговорническо гнездо, където е попаднал. Той дори започна да си мисли, че може би за него ще бъде много по-безопасно да се върне на Елдрин.

— Това ли е Дуайър? — неприветливо попита някакъв мъж със странен акцент.

Онзи, който го докара, кимна.

— Доведете го — заповяда неприветливият мъж.

Бутнаха Дуайър в ярко осветена стая, покрай стените бяха наредени шкафове, пълни с книги. Мебелите бяха изтъркани и отдавна излезли от мода. На изпочупените столове седяха трима-четирима човека.

Неприветливият мъж се обърна към Дуайър:

— Налага се да ви се извиня за много неща. Първо, че не успяхме да се свържем с вас, преди да ви хванат имперските жандари, и, второ, за тази тайнственост, с която се отнасяха с вас, след като ви пусна Кварлоо.

— Доколкото разбирам, не ми остава нищо друго, освен да приема извиненията ви — съгласи се Дуайър. — Къде съм и какво става тук?

Човекът с неприветливото лице се представи пръв:

— Аз съм Блайр Марш и съм от Дервонар. Чували ли сте за тази планета?

— Столицата на Империята, нали?

— Да. Познавам Империята от собствен опит. Тя цялата е изгнила. Готова е да падне от най-малкия удар.

— И какво от това?

— Точно затова дойдох на Дикран. Създадох тук организация и бих желал и вие да се присъедините към нея. Тъкмо ние имаме намерение да нанесем на Империята този пръв и единствен удар.

III

Император Дервон IV отделяше много повече внимание на съобщенията от системата Елдрин, отколкото откъдето и да било другаде. Към всичко, което по какъвто и да е начин бе свързано със събитията там, той проявяваше толкова целенасочен интерес, че почти не му оставаше време да се занимава с други най-различни затруднения. А съобщения за такива идваха в столицата от много планети.

Затова пък изпитваше удовлетворение, че не губи напразно времето си. Повече от всекиго друго той съзнаваше, че тронът му се клати, и се мъчеше да изпревари заплахата за Империята, която би могла да възникне във връзка със събитията в системата Елдрин.

— Какви доклади имаме днес от вашия Посланик на Дикран, Ховлек? — попита Императорът своя министър.

— Все още нищо ново, Ваше величество.

— Хм. Погрижете се Бюрото за разпределяне на информацията да се размърда. Работата взема много сериозен обрат, Ховлек.

— Слушам, Ваше величество.

Императорът почеса лишения си от растителност череп и взе последния доклад на Посланика.

— Можете ли да си представите? Арестували сина на онзи жрец, Дуайър, когато се появил на Дикран, а после го освободили! Този идиот, вашият Посланик, се мъчи да ме поучава, като ми доказва, че Чукът е мит. А дали е така? Мит? Мит, който е в състояние да унищожи всички нас! Кой е този Посланик?

— Олон Домюел, един от най-добрите ни хора, сир. Лично аз избрах кандидатурата му.

— Още по-позорно за вас — сякаш изплю думите Дервон, изведнъж вбесен.

Сигналната лампичка на два пъти просветна, примига няколко пъти и угасна.

— Дойдоха отчетите — сепна се Императорът. — Прочетете ги.

— Незабавно, сир.

Ховлек прекоси стаята, спря до кутията за съобщения, която стоеше до облицованата стена, и ловко измъкна от нея две мънички кристалчета с донесения.

— Едното е от Дикран, а другото от Елдрин.

— Прочетете ги веднага. Искам да знам какво се казва в тях, а не откъде са.

Министърът преглътна резките думи на Императора, отвори с нокът едното кристалче, бързо прегледа съдържанието му, сетне разпечата и второто. Императорът едва сдържаше нетърпението си, вперил в Ховлек очите си, подобни на мъниста.

— Е? — заповеднически викна Дервон. — Дикран, Елдрин — какво става?

— Едното е от Елдрин, другото е от Дикран — тъпо повтори Ховлек. — От кое да започна, сир?

— Не е ли все едно?

— Не съвсем. Докладът от Дикран е с по-раншна дата. Той е от Посланика Домюел. Съобщава, че се носят слухове, според които някъде на планетата се събира въстаническа армия, но къде — все още точно не му е известно.

— Ама че идиот! А какво е посланието от Елдрин?

Ховлек леко трепна.

— Посланието от Елдрин... е от Проконсула Даруъл. Той съобщава...

— Не се бавете, де! — Дервон вече излизаше от кожата си.

— Даруъл съобщава, че е взел решение да евакуира едновременно всички сили на Империята от планетата Елдрин и да пренесе резиденцията си на една от съседните планети. Изглежда, че на Елдрин също има бунт, но този път истински. Начело на бунтарите е някакъв жрец на име Лугаур Холсп, който е провъзгласил, че притежава — Провидението да ни пази, Ваше величество! — Чука на Елдрин.

* * *

Заедно с останалите присъстващи в стаята и Рас Дуайър внимателно слушаше изложението на въстаника от Дервонар — Блайр Марш, за приблизителните планове за въстанието.

— Естествено, те знаят какво става тук, на Дикран. Разполагаме с много факти, които потвърждават това. Например вчера пристига този Посланик — Олон Домюел, и тутакси налага забрана за полетите между Дикран и Елдрин, а малко по-късно глупакът му с глупак забранява изобщо всички връзки между планетите от нашата система.

Понастоящем може да съществува само една причина, поради която е постъпил така. Императорът предполага, че в системата назряват безредици, а най-бързият и безопасен начин да се пресекат е да се изолират планетите, за да не се позволи разпространяването на семената на въстанието от една планета на друга. — Марш се усмихна. — За щастие няколко спори винаги могат да бъдат пренесени от ефирните течения. Младият Дуайър е една от тях. Но сега фактически не съществуват никакви контакти между Дикран и Елдрин.

И тъй, отначало пристига Посланикът, облечен със специални пълномощия, после той налага ограничения върху междупланетните съобщения. Сега е време ние да направим ход — докато Императорът не е изпратил няколко милиона войници на Империята, които ще се настанят тук и ще ни се обесят на врата. Имаме организация. Просто сме длъжни да действаме. С единствената надежда отначало да възстановим връзката с другите планети, а сетне да ги подтикнем да ни последват. Императорът има голям флот, но той не може да се намира навсякъде по едно и също време. Синхронно започнатите революции на стотина планети за една седмица ще унищожат Империята.

Рас Дуайър вдигна ръка.

— Отговорете ни, Блайр, на следния въпрос: колко планети според вас ще ни подкрепят?

— Революционни организации има най-малко на четиринадесет планети от дванадесет звездни системи — обясни Марш. — Аз самият ги създадох през последните десет години. Организацията на Дикран е най-силната. Именно затова всичко трябва да започне оттук. Но щом започне, вълнението ще се разпространява много бързо. Империята е отживелица. Кой плаща с удоволствие данъци на хазната на безполезната монархия само за да се задържа на власт малоумният старец император? А какви са настроенята на Елдрин, Дуайър?

— На моята планета — отговори Рас — се отнасят твърде хладно към Империята. Наистина ние си имаме една легенда за Чука на Елдрин. До известна степен тя поддържа омразата ни към Империята и ни дава увереност, че някога този Чук ще я унищожи.

— Чукът на Елдрин... Да, чувал съм за тази легенда. Опира ли се на нещо реално?

— Честно казано, не зная. На този въпрос би могъл да отговори баща ми, но него го убиха палачите. Винаги ми е внушавал мисълта, че Чукът съществува в действителност и че той знае къде се намира. Но умря, без да успее да ми каже нищо. А неговият приемник на трона на Върховния свещенослужител също е в пълно неведение за Чука.

— Ама че лош късмет! Психологическият момент, свързан с тази легенда, би могъл да ни е от голяма полза. Предполагам, че при всички случаи не бива да го пренебрегваме. Можем да направим фалшив Чук. Щом въстанието на Дикран започне, струва ми се, че трябва да ви изпратим обратно на Елдрин, за да обявите тази хубава новина.

— Съгласен съм — отговори Дуайър.

— Добре. — Марш обходи с поглед привържениците си. — Всеки от вас има ясна представа за ролята си, нали?

Всички присъстващи на съвещанието заговорници бързо се доразбраха. Върху мрачното лице на бунтаря за пръв път тази вечер се появи усмивка.

— Значи сме готови. Първата ни операция ще бъде залавянето на Проконсула и на този Посланик, а сетне из цялата Галактика ще се разнесе ехото на това, което сме извършили.

Буйстваща тълпа се устреми към резиденцията на Проконсула. Дуайър бе сред въстаниците. Те бяха стотина, въоръжени с най-разнообразни саморъчно направени оръжия.

Като най-висок и най-силен в отряда Рас незабелязано и за самия себе си се оказа в първите редици на тълпата, когато тя приближи до резиденцията. Пред вратата стояха на стража двама имперски часови, шашнати от това, което става, но хорският поток ги заля, преди да окажат някаква съпротива.

Дуайър не даде на единия от часовите да се опомни, изтръгна от ръцете му бластера и като тикна дулото му в ребрата на втория, му заповяда да се обърне, а сетне с удар на приклада го повали. И двамата стражи тутакси изчезнаха някъде сред тълпата.

— Хайде вътре! — закрещя Рас. Той разбра, че някак се е превърнал в един от водачите на въстанието. Блайр Марш не се виждаше никъде. Очевидно истинският бой не му беше по вкуса.

Под напора на тълпата вратата се отвори. Отвътре се носеха безпорядъчни викове:

— Стража! Стража! Защиатавайте Проконсула!

Появи се Посланикът — Олон Домюел. Беше без оръжие, осланяше се на великолепието на одеждите си. От зоркия поглед на Дуайър не се изплъзна и че за да изглежда по-висок и по-широк в плещите, Домюел носеше специални обувки, а под раменете на мундира му имаше подпльнки.

— Назад, сган! — изрева Посланикът. — Това е резиденция на Проконсула! Какво право имате да нахълтвате тук?

— Правото на свободни хора — отговори му Дуайър, размахвайки бластера. — Правото на онези, които повече нямат намерение да скланят глава пред Империята!

— Това е бунт! Истински метеж! Вие сигурно сте полудели! — крещеше Домюел. — Назад! Махайте се оттук!

Зад гърба си Дуайър чу шепот, в който се долавяше съмнение в правотата им. Великолепието на Посланика оказа върху въстаниците именно такова въздействие, на което разчиташе важният сановник на Империята.

— Хванете го и го вържете! — с нетърпящ възражение тон извика Дуайър.

— Не смейте! Аз съм Посланик на Императора! Моята особа е неприкосновена!

— Вържете го! — повтори Рас и този път четирима дикранци измъкнаха отнякъде въже и хванаха съпротивляващия се Посланик. Домюел отчаяно се бранеше с юмруци и лакти от нахвърлилите се върху му въстаници, но след няколко секунди отслабна и вече с вързани ръце пръскаше на вси страни слюнка.

— Проконсул Кварлоо! — извика Дуайър. — Излезте! И без оръжие!

— Няма да посмеете! — разнесе се треперещият глас на Проконсула. — Това е противозаконно! Не си позволявайте да се бунтувате срещу Империята!

— Веднага излезте! — кресна Дуайър.

В хола се появи жалката трепереща фигура на Проконсула, увит в наметало. Изглеждаше съвсем смазан от случилото се. Непреклонната жестокост, изписана по лицето му при първата среща на Рас с него, беше изчезнала.

— Какъв смисъл има всичко това? — попита Кварлоо.

— Това е краят на господството на Империята в системата Елдрин — отвърна Дуайър, сетне се обърна към въстаниците и изкомандва: — И него го вържете! Претърсете цялото здание — тук трябва да има оръжие.

— Хванахме още трима имперски войници, сър — прошепна някой отдясно. — Опитвах се да се измъкнат през задния вход.

Дуайър се разсмя:

— Страхливци! Раздайте и тяхното оръжие и ги вържете заедно с останалите. Необходим ни е всеки бластер, който успеем да намерим.

* * *

Не минаха и пет минути и цялата резиденция на Проконсула беше в ръцете на въстаниците. Едва тогава отнякъде се появи Блайр Марш.

— Добре изпитано — одобри той. — Хареса ми как ръководехте щурма, Дуайър.

— Благодаря. А къде бяхте вие?

Марш лицемерно се усмихна.

— Нима вождът може да излага собствения си живот на опасност без крайна необходимост? Освен това вие имате много по-подходящи данни да бъдете командир, отколкото аз. След човек с вашето телосложение народът ще тръгне навсякъде — вие винаги сте пред очите на всички.

Дуайър се усмихна, гледайки нисичкия революционер.

— Разбрах. Какво ще правим по-нататък?

— Цялото здание е в ръцете ни, нали?

Рас кимна.

— Тогава ще завладеем връзките и ще предадем възвание към жителите на колкото се може повече планети. След това ще продължим

да арестуваме войниците на Империята, които открием. Те ще ни бъдат заложници.

Дуайър и Марш прекрачиха пейката, хвърлена от някого напреко в напразен опит да се барикадира, и влязоха в кабинета на сваления Проконсул. Таблото със средствата за свръзка заемаше цяла една стена. Линията за връзка с Империята беше в пълна исправност.

Марш веднага се зае да установява координатите. Дуайър небрежно вдигна листовите от бюрото на Кварлоо.

Бързо ги прегледа, в недоумение затвори очи, после ги препрочете. През това време Марш вече призоваваше с присъщата му пламенност жителите на другите звездни системи към въстание.

— Марш, я чуй — повика го Рас, когато онзи спря да си поеме дъх. — Току-що намерих на бюрото на Кварлоо съобщение от Елдрин.

— За какво?

— От Проконсула Даруъл е — информира Дикран, че смята да евакуира войските и да направи своя база Морхелм, шестата планета от системата Елдрин. Май на Елдрин също има въстание.

Това съобщение сякаш озадачи Марш.

— Но на Елдрин няма организация като нашата! Значи въстанието е стихийно? Кой го оглавява — Даруъл съобщава ли нещо за това?

— Да — отговори Дуайър и сякаш помръкна. — Ръководи го жрецът Лугаур Холсп. Има огромно количество привърженици. Народът въстанал вечерта. Той... той твърди, че притежава Чука на Елдрин.

До полунощ от господството на Империята на Дикран не остана и следа. Проконсулт и шепата му телохранители бяха арестувани. Същата участ постигна и имперския Посланик. Създадено бе временно преходно правителство начело с някой си Фулмор Нарзин. Над резиденцията на Проконсула се развя знамето на Дикран с изконните му цветове — син и зелен.

В самата резиденция Блайр Марш и седмината му заместници, включително Рас Дуайър, обсъждаха следващите стъпки, които трябваше да предприемат.

— Не разбирам смисъла на онова, което е намислил Холсп по отношение на Чука — говореше Рас. — Надали наистина го

притежава, ако не е станало някакво чудо. Доколкото зная, тайната на местонахождението му е умряла заедно с баща ми.

— Не е ли все едно дали притежава този Чук или не — обясняваше Марш. — Главното е, че ехото от ударите, които нанася Холсп по Империята, се чува навсякъде. Изглежда народът му е повярвал, във всеки случай дотолкова, че да изгони Проконсула. Смятам, че трябва да се свържем с този Лугаур Холсп и да обединим силите си. Символът на Чука на Елдрин е известен на цялата Галактика като символ на падането на Империята. Ако успеем да вдигнем въстание, което достатъчно бързо ще се прехвърля от една планета на друга...

Дуайър поклати глава, изразявайки обхваналите го съмнения.

— Добре познавам този Холсп. Той не е от хората, които би ги привлякла идеята за свалянето на Империята, ако при това не извлекат полза за себе си. Не му вярвам, Марш.

— Не му вярвате ли? Че какво значение има? Революцията преди всичко. Когато Империята бъде съборена, тогава ще си правим труда да разграничаваме достойните за доверие от предателите. Отидете на Елдрин, Дуайър. Срещнете се с Холсп. И не си слагайте на сърце дали Чукът е истински или не. Приемайте нещата такива, каквито са, и ако Галактиката повярва, че Чукът е вдигнат над Империята, значи тя е обречена. — Марш изтри потта от лицето си. — Има ли някакви сведения за въстанието на Тайрол?

— На тази планета има голям контингент имперски войски. Въстаниците едва ли ще се справят с него.

— Дявол да го вземе, ще изгубим Тайрол — изкриви лице в гримаса Марш. — Все пак предполагам, че не сме забъркали тази каша твърде преждевременно. Макар досега да са въстанали само половин дузина планети, и то двете в тази система. Хиляди остават лоялни към Империята. Дявол да го вземе, Дуайър, толкова ни е нужен този Чук! Като символ, който всички очакват!

Внезапно в стаята нахълта радистът дикранец.

— Марш! Марш!

— Нещо ново ли има? Нещо от Тайрол?

— Не, опитвах се да се свържа с Елдрин и засякох съобщение по свръхсекретната пряка линия между Елдрин и Дервонар!

— И какво?

— Дешифрирах преговори между Лугаур и самия Император.
Предадени сме, Марш! Холсп ни е предал на Империята.

IV

— Ох, как ми се иска всичко това да беше станало след пет години — промърмори фъфлейки Император Дервон IV, разговаряйки на глас сам със себе си. — Или след десет. Та тези грижи да се паднат на сина ми.

Едва сега разбра, че отслабва. Въпреки всички хитрости, които беше прилагал през целия си живот, въстанието все пак избухна. И това, че е стар и много изморен, няма никакво значение. Бунтът непременно трябва да бъде смазан. Империята трябва да бъде запазена.

— Подайте ми отчета — заповяда той, щом Корун Ховлек влезе в тронната зала.

Ховлек имаше крайно загрижен вид, едва изстиска някакво подобие на усмивка.

— Новините не са лоши, сир, пълна смяна на декорите.

— Прекрасно. И в какво се състоят?

— Съдейки по всичко, въстанието е ограничено само на шепа планети — Елдрин, Дикран, Тайрол, Менхин, Квинтак и още няколко. Много скоро ще овладеем положението на Тайлор. Обнадеждаващи новини има и от Квинтак.

Дервон се усмихна.

— Това ме радва. Смятам, че тъкмо сега е времето да прибегнем до крути мерки. Заповядайте да изпратят мощна ескадра, Ховлек.

— Къде, сир?

— В системата Елдрин. Въстанието има ограничен характер. Сега можем, без страх от последици, да унищожим Елдрин и Дикран, планетите инициатори, и да възстановим нашето господство над тях.

Ховлек кимна.

— Отлично, сир.

— А какво става с Чука? — попита Дервон. — Какво се чува за него?

Министърът на Външните граници вдигна рамене:

— Нищо не се чува, освен че жителите на Елдрин го смятат за свое знаме.

— О-о, в такъв случай заповядайте да изпратят за Елдрин цял флот. Ще окъпем в огън тази планета. Нека след това другите галактики да ни заплашват с този Чук!

— Много добре, сир.

На вратата се появи облечен в жълто паж и плахо преклони коляно в очакване да го забележат. Най-сетне Дервон попита:

— Какво има, момче?

— Ваше величество, послание до Министър Ховлек.

— Говори — заповяда Ховлек.

— Предадено е от планетата Елдрин, сир, от Лугаур Холсп. Той предлага да започнете преговори с него, Министър Ховлек.

Ховлек отвори широко очи, до този момент наведени надолу.

— Какво? Поискай незабавно да прехвърлят тук разговора!

— Слушам, сир.

Пажът изчезна. Ховлек попита монарха:

— И какво по-нататък, сир?

— Ескадрата да тръгне при всички случаи — изрече Дервон. Устните му се изкривиха в горделива усмивка. — Както предполагам, Холсп има намерение да използва този Чук като тояга, за да засили позициите си в преговорите. Но въпреки това ние ще се опитаме да се договорим с него.

* * *

— Елдрин — прозвуча гласът на техника. — Връзката е установена.

От високоговорителя на стената на Имперската тронна зала се разнесоха съскане и пращане. Сетне дълбок глас спокойно произнесе:

— Говори Лугаур Холсп, Ваше величество, от планетата Елдрин в система Елдрин.

— Каква работа имате с мен?

— Известно ли ви е, Ваше величество, че от планетата Елдрин е изгонен Проконсултът на Империята, чието господство е свалено както тук, така и на съседната планета Дикран?

— Дочух нещичко — иронично отговори Императорът. — Уверен съм, че това са само слухове.

— Съвсем не. Благодарение на Чука на Елдрин, който притежавам, това е действителност.

— Мръсна свиня — за пръв път от тридесет години насам, през което време обикновено говореше почти шепнешком, Императорът извиси глас, — ти ме извика, за да се похвалиш с това ли? Флотилия бойни кораби на Империята вече е на път към Елдрин и те ще превърнат в руини цялата ви планета!

— Точно такава реакция очаквахме от вас — спокойно произнесе Холсп. — Бих искал да предотвратя ненужното кръвопролитие.

— И по какъв начин, изменнико?

— Аз не съм изменник. Всецяло съм предан на Империята.

— По твърде странен начин показваш предаността си — отбеляза Императорът.

— Смятам да се предам — отговори Холсп. — Предложението ми е следното: ще съобщим на цялата Галактика, че Чукът на Елдрин не е устоял пред могъществото на Ваше величество и поради това въстанието се е провалило. Планетата Елдрин ще продължи да е лоялна към Ваше величество. Освен това ще ви предам всички заговорници, които подготвиха бунта срещу устоите на Империята. В замяна искам само едно: да ме назначите на поста Проконсул на Елдрин и да ми давате десет процента от сумата на годишните данъци.

Дервон едва не се задъха от наглостта на този негодник. Погледна към сякаш ударения от гръм Ховлек и спокойно произнесе:

— Нужни са ми няколко минути, за да обмисля предложението ви, Холсп.

— Чакам, Ваше величество.

Дервон изключи връзката.

— Какво е мнението ви?

— Той е просто един груб интригант — каза Ховлек. — Но по-добре това, отколкото унищожаването на цяла планета. Необходимо е да ограничим демонстрацията на сила с основното ѝ, вътрешно присъщо свойство — способността ѝ да сплашва. Известието за проваления бунт на Елдрин ще бъде прекрасен урок за останалите — Империята е толкова силна, че може да мине без нито един изстрел, за да смаже метежа.

— Нека бъде така — провъзгласи Дервон. — Ама този Холсп е невероятен нахалник!

Той отново включи връзката и заговори:

— Холсп, ние приемаме вашето предложение. Бунтът трябва да бъде прекратен, водачите да се предадат на борда на Имперската ескадра, която всеки момент ще пристигне на Елдрин, а вие самият трябва да направите публично изявление, че Чукът на Елдрин се е оказал неефикасен срещу мощта на Империята. В замяна на това ние ви даваме проконсулството на Елдрин и десет процента от годишната сума на данъците.

— Договорихме се, сир — не твърде учтиво отговори Холсп.

* * *

Този разговор толкова дълбоко се запечата в паметта на Рас Дуайър, че продължаваше отчетливо да звучи в ушите му през цялото време, докато малкият кораб се спускаше по спирала към Елдрин.

Той ясно осъзнаваше целта на връщането си — предателят Холсп трябва да бъде убит.

Вече беше явно, че този жрец не притежаваше Чука. Той беше толкова ценен, толкова свещен за Елдрин, че всеки, който проникне в тайната му, просто не можеше с такова леко сърце да предаде родната си планета, както направи Холсп.

Не, самият факт, че Лугаур се преструваше, че притежава Чука, беше измама, светотатство, дори богохулство. Само благодарение на Чука народът на Елдрин се обедини около него и прогони Проконсула Даруъл.

Когато малкият кораб на Дуайър кацаше, космодрумът на Елдрин изглеждаше необичайно — бяха изчезнали всички знамена и знаци на Империята, само едно се валяше, разкъсано на златни и пурпурни парцали.

Само няколко минути след приземяването Рас се оказа в прегръдките на съотечествениците си. Те явно се бяха променили.

Очите им светеха, плещите им бяха станали по-широки и по-изправени. Едва бяха отхвърлили ярема на Империята и това веднага се бе отразило на външността им.

Ала каква ще бъде реакцията им, помисли си Дуайър, ако сега узнаят, че собственият им предводител — Лугаур Холсп, е влязъл в тайни преговори с Императора, за да ги върне отново в робство?

— В Храма на Слънцето — заповяда на пилота на турболета, дежурящ на площадката за кацане.

— Слушам, сър. Вие свещенослужител от храма ли сте? — попита пилотът, когато Дуайър седна редом с него в кабината.

— Аз съм Рас Дуайър.

— О! Значи се върнахте! Интересно. А Холсп ни каза, че сте убит по време на въстанието.

Рас се усмихна зловещо.

— Това е лъжливо съобщение. Всъщност през цялото време аз бях на Дикран, от самото начало на тамошното въстание. Взех активно участие в него.

— Значи и Дикран — замислено произнесе пилотът. — Аз пък не знаех, че дикранците са последвали нашия пример. До нас не стигат никакви новини. Затова пък ние си имаме Чука, а това е най-главното. Колко жалко, че баща ви не доживя този момент! Но той безспорно щеше да се радва, че Лугаур Холсп е продължил започнатото.

— Не се съмнявам — разсеяно каза Дуайър. — Много щеше да се радва. Казахте, че сега Елдрин е напълно независим от Империята, така ли?

— Последното, което чухме за Даруъл и неговата шайка, бе, че избягали презглава на Морхелм. На нашата планета не остана нито един имперски войник.

— Прекрасно — без особен ентузиазъм изрече Дуайър.

Стигнаха Храма на Слънцето. Турболетът се устреми надолу и кацна вертикално до огромните врати на храма. Рас плати на пилота и излезе от кабината.

Източеното, богато украсено здание, заобиколено от три тераси една над друга, всяка от които оградена с нисък парапет, ни най-малко не се беше променило. Събралите се до вратата служители го гледаха с нескривано любопитство. Дуайър изтича по широките стъпала, спря пред главния вход и почука.

На вратата се показва учтивото лице на Хелмат Соргвой.

— Слушам те, сине мой — машинално заговори свещенослужителят. — Какво те води насам?

— Трябва да видя Холсп — направо поиска Дуайър.
Соргвой зяпна от удивление.
— Рас! Какво правите на Елдрин? Бях уверен, че вие...
— Махни се от пътя ми! — грубо викна Дуайър, блъсна жреца и се втурна във вътрешността на храма.

* * *

Намери Лугаур Холсп в Залата за посвещаване. Миг-два постоя неподвижен на прага, наблюдавайки какво прави Холсп. Жрецът стоеше на колене и нечутно се молеше. Върху бледото му безплътено лице имаше маска на дълбоко благочестие.

— Стига, Холсп! — Дуайър пръв наруши тишината. — Можете да станете. Искам да говоря с вас.

Лугаур трепна уплашено и рязко се обърна към него.

— Кой е? Рас?...

Той инстинктивно се отдръпна, и без това твърдото му лице сякаш се вкамени от омраза. Дуайър знаеше, че вътре в храма никой от жреците няма да посмее да носи оръжие. Разбира се, той нямаше особено доверие на Лугаур, но някои забрани му се струваха ненарушими.

— Да, аз съм, Рас Дуайър. Зная, че сте убедили всички, че съм мъртъв.

— Вие изчезнахте, сине на великия Вайл Дуайър. А аз трябваше да отговарям на всички въпроси. Какво ми оставаше да правя?

— Да кажете честно на всички, че избягах след неуспешния ви опит да изтръгнете със сила тайната на Чука от мен. Не, естествено никога не бихте могли да го кажете, Лугаур. Затова сте обявили, че съм мъртъв.

— Къде бяхте?

— На Дикран. Помагах да свалят тамошния имперски Проконсул. А после узнахме, че и вие тук, на Елдрин, си имате собствена малка революция.

Холсп зловещо се усмихна.

— Да, с помощта на Чука ние изгонихме от нашата планета Проконсул Даруъл. Това беше славна победа.

Дуайър отмина думите му без никакво внимание.

— На Чука? — повтори. — Вие сте намерили Чука веднага след моето... ъ-ъ... заминаване? Толкова бързо? Хайде, разкажете ми за него, Лугаур. Къде беше скрит? Какво представлява?

— Това са свещени тайни — изхриптя отчаяно Холсп.

— Много добре го знам. Само че силно се съмнявам, че притежавате Чука, Лугаур. Струва ми се, че сте прибягнал до потресаващ блъф и сте привлякъл на своя страна народа на Елдрин, призовавайки го да въстане срещу Даруъл. Но за тази цел изобщо не ви е бил необходим Чукът. Даруъл беше нерешителен и слабоволев управител и за да се изхвърли, беше достатъчна само една организирана атака.

Холсп тревожно гледаше юношата, а той непредпазливо продължаваше да говори:

— Досещате ли се защо съм убеден, че не притежавате Чука, Лугаур? Защото Чукът не е просто оръжие, а толкова могъщо, че с негова помощ може да се смаже мощта на Империята. Ако действително го притежаваште, нямаше да се задоволите с обикновено предателство само за десет процента от годишните данъци на Елдрин!

Като че ли кръвта съвсем се смъкна от и без това бледото лице на Холсп.

— Как успяхте да узнаете това? — хрипкаво прошепна той, а сетне, без да чака отговор, вдигна кадилницата и я хвърли по главата на Дуайър.

Но той беше готов за такъв обрат. Пъргаво отскочи встрани и инкрустираната с диаманти кадилница се разби на късчета от удара в стената само на половин метър от главата му. Парченца от керамичните плочки се посипаха по пода.

Сякаш задействан от скрита пружина, Холсп се нахвърли върху Рас.

И тази атака не го завари неподготвен. Той беше поне трийсетина сантиметра по-висок от Върховния жрец и с двайсет килограма потежък. За миг неистовото нападение на Холсп го накара да отстъпи крачка назад. Усети с гърба си студената стена на храма, сетне серия от удари се изсипа по корема му. Очите на Върховния жрец искряха бясно.

Внезапно Холсп се откъсна от Дуайър и направи мълниеносен пирует. Когато отново се оказа с лице към него, в ръката му проблесна нож.

— Оръжие? В храма? — изуми се Дуайър. — Сега ми е ясно, че за вас няма нищо свято.

Той предпазливо направи крачка напред, за миг двамата смъртни врагове сякаш застинаха.

Сетне Холсп вдигна ножа. Дуайър рязко замахна с дясната си ръка, хвана противника си за китката, след това със сила отмести ръката му, като продължаваше да стиска китката. Костите на Холсп изхрущяха, разяреното му лице се изкриви, но той не изпусна ножа.

На Дуайър не му оставаше нищо друго, освен да избие ножа от ръката на Върховния жрец и да го притисне с тялото си. За пръв път по лицето на Холсп се появи страх.

— Чух разговора ви с Императора — думите на Дуайър звучаха като присъда. — Вие предадохте Елдрин, нали така? За десет процента, Лугаур! За десет процента!

Дуайър вдигна ножа от пода.

— В храма? — невярвайки на очите си, изхриптя Холсп. — Ще ме убиете тук?

Младежът се разсмя.

— Тази принципност просто украсява последните ви мигове. Но нашата вяра забранява само убийството вътре в храма — едва ли смъртното наказание е нарушение на морала.

— Рас!

— Обжалвайте присъдата пред Императора, Проконсул Холсп — изрече Дуайър и без да изпитва никакви угризения на съвестта, заби кинжала в гърдите на предателя.

* * *

Дуайър стоеше пред тялото на Холсп и ликуване изпълваше сърцето му. Но то бързо се изпари. Той беше наказал един предател, който заслужи смъртта си.

Какво да прави по-нататък?

Безспорно флотът на Дервон вече е наблизил, готов да вземе на борда си заговорниците, които Холсп обеща да предаде. И ако имперските наемници не ги получат, много скоро ще се появи над Елдрин. Без да се колебае, Императорът ще промени първоначалния си план и ще заповяда да унищожат напълно планетата за урок на всички, които мислят за въстание.

Отчаяние обхвана Дуайър, в душата му се прокрадна съмнение — правилно ли постъпи? Не, не биваше да оставя Холсп жив, нито пък трябва безропотно да се покори на Императора. Той отхвърли и двете възможности. Необходимо е да се търси някаква защита пред надвисналата заплаха.

А засега най-неотложната задача беше да се възстанови нормалният живот на храма — службите, другите ритуали, и нормалният живот по цялата планета. Трябва да каже на хората истината за вероломството на Холсп. В никой случай не бива да се допусне народът да продължава да го смята за герой.

— Тубар! Хелмат!

Дуайър повика свещенослужителите и направо тук, в Залата за посвещаване, им разказа всичко. Жреците се стъписаха, непрекъснато поглеждаха окървавения труп на Лугаур Холсп.

Когато свърши, думата взе Тубар Фрин:

— Аз също се съмнявах, че Холсп притежава Чука. Но народът му вярваше.

— Народът се заблуждава, като му е повярвал.

Сетне заговори Хелмат Соргвой:

— Храмът остана без Върховен свещенослужител. Предлагам на това място, незаконно завладяно от Лугаур Холсп, кандидатурата на Рас Дуайър. Той заслужава да се качи на трона на своя забележителен баща.

Рас огледа събралите се жреци и послушници. Всички мълчаха.

— Приемам предложението — каза най-сетне той. — Ще извършим обряда веднага.

Отидоха в Тронната зала на Върховния свещенослужител. Като старши йерарх на храма Хелмат Соргвой бързо извърши обряда, според който Рас Дуайър стана Върховен свещенослужител на Храма на Слънцето.

Краката му се разтрепераха, когато се заизкачва по стъпалата към трона на баща си. Преди да седне, той помълча и накрая изрече:

— Поемам задълженията на Върховен свещенослужител.

Седна — и веднага в мозъка му сякаш се включи някакъв незнаен за него пусков механизъм.

Разумът му се проясни, внезапна зашеметяваща експлозия като че ли сне пелена от очите му. В ушите му прозвучаха думите на баща му, като звънка камбана отекваха в съзнанието му:

„В деня, когато ти, сине, заемеш мястото на Върховен свещенослужител на храма, всичко това отново ще възкръсне в паметта ти.

Ти и само ти притежаваш Чука. Именно ти трябва да свалиш господството на Империята и да освободиш Елдрин и всички останали планети на Галактиката.“

И в момента, когато Рас докосна трона, в него внезапно избухна познанието за местонахождението на Чука. Отново знаеше как да го използва, когато стане нужда. Сега вече окончателно разбра, че Лугаур Холсп изобщо не е могъл да притежава Чука — местонахождението му е било тайна, която старият Вайл Дуайър е вложил в мозъка на своя син, и то толкова дълбоко, че дори самият Рас досега не се е досещал за скътаната в ума му тайна.

Той стана.

— Чукът е наш! Скоро ще настъпи неговият час!

* * *

На фона на бездънния мрак в нощното небе на Елдрин ясно личаха осем ярки небесни тела, осветени от далечните лъчи на Звездния куп.

Това бяха космическите кораби на Империята — гигантски звездолети с екипажи от по неколкостотин души. Мощните им лъчеви оръдия можеха за няколко часа да изпепелят цялата планета. В нощното небе ярко блестяха корпусите им, боядисани в златисто и пурпурно-алено — цветовете на Империята. Кръжаха около Елдрин на стационарни орбити. Чакаха.

Чрез набързо изработената в храма апаратура Дуайър се свърза с командващия.

— Тук е Нолгар Мило, капитан на флагманския кораб на Императорската ескадра. Получих указания да се свържа с Лугаур Холсп, Върховен свещенослужител на Храма на Слънцето.

— Ало, капитан Мило! Тук е Рас Дуайър, приемник на Лугаур Холсп на трона на Върховния свещенослужител.

— Дуайър, знаете ли причината за нашето пристигане тук?

— Кажете я.

В гласа на капитана пролича раздражение.

— Да вземем групата заговорници, които вашият предшественик смяташе да предаде в наши ръце. Нима нищо не знаете за това споразумение?

— Зная — спокойно отвърна Дуайър. — За ваше сведение няма да се наложи да вземате никакви заговорници. Нещо повече, заповядвам ви незабавно да се върнете на базата си и да напуснете системата Елдрин.

— Вие ми заповядвате? С какво право?

— С правото на силата — твърдо му отговори Дуайър. — Или незабавно ще напуснете системата, или ще се запознаете с Чука на Елдрин.

На борда на флагманския кораб настъпи мълчание. Дуайър напрегнато чакаше, крачейки из стаята. Но си даваше сметка, че напрежението на флагмана би трябвало да е несравнимо по-голямо.

Измина известно време — напълно достатъчно капитан Мило да се свърже с Императора и да получи отговор.

Най-сетне се обади:

— Ние ще кацнем. Всеки опит за враждебни действия от ваша страна ще доведе до пълното унищожаване на планетата съгласно пряката заповед на Императора.

— Няма да го направите — отговори Рас Дуайър. Излезе на балкона на храма и леко докосна копчето на неотдавна възстановеното оръдие. Сноп частици с висока енергия проблесна в небето. Защитните екрани на „Несравнимият“ — флагманския звездолет на Имперската ескадра, го отразиха. Без да причини ущърб, яркият пламък се посипа като искри наоколо.

Дуайър чакаше. Последва несвързано сърдито пререкание, сетне гласът на капитан Мило изрече:

— Стига толкова, Дуайър от Елдрин. Този изстрел уби планетата ти. Корабите от Имперската ескадра се построиха в боен ред. Тежките им енергийни оръдия са насочени към вас, готови да открият огън.

С усмивка на уста Рас обърна превключвателя върху пулта за управление на оръдието за най-голям калибър.

След частица от секундата цялото небе стана яркочервено от чудовищната енергия, изригнала от оръдията на имперските кораби.

Надолу се изля водопад от енергия. Към Елдрин се насочиха много милиарди киловати.

И в същата нищожно малка частица от секундата на височина пет хиляди метра над повърхността на планетата невидим екран ги отрази.

— Не можете да екранирате цялата планета! — крещеше капитан Мило. — Поддържайте огъня! — заповяда на стрелците.

Корабите на Империята продължаваха да изхвърлят потоци енергия. Наведен напред, Дуайър наблюдаваше изригващите анихилиращ енергиен ураган звездолети. Цялото небе бе обхванато от невиджано дотогава зарево. Ярки светкавици пронизваха хоризонта, но неизбежно се разбиваха о невидимата бариера.

— Вижте осмия си кораб, капитан Мило — уведоми го по радиото Дуайър.

Натисна копчето докрай. Атомното оръдие леко трепна и енергиен сноп просто прониза небето, излитайки нагоре към посочения от Дуайър кораб. Още миг силуетът му пламтеше на фона на яркочервеното небе. Корабните екрани се мъчеха да задържат стоварващата се върху тях енергия, но не издържали претоварването, рухнаха.

Ударът на високоволтовата енергия буквално прониза корпуса на огромния кораб и го превърна в гигантски факел. Сетне факелът се разпадна на малки огнени пръски. В светлината на продължаващата бомбардировка от другите кораби можеха да видят дребни преобръщащи се силуети.

— Единият ви кораб е унищожен — каза Дуайър. — Ще го последват и седемте останали. Ето това е Чукът на Елдрин, капитан Мило.

Рас погледна надолу. Цялото пространство около храма бе пълно с жители на столичния град, които бяха паднали на колене — видели небесната флотилия, те бяха дошли тук да се молят и да получат последно утешение. Но сега сред тълпата се чуваха други възгласи:

— Чукът! Чукът!

От радиото се разнесоха думите на потресения капитан Мило:

— Полупрозрачен екран! Той ви защитава от нашите оръдия, а ви позволява да стреляте по нашите кораби! Но това е невъзможно!

— Невъзможно ли? Седмият ви кораб, капитане.

Пръстът на Дуайър още веднъж натисна копчето. Отново високо в небето се изви енергиен сноп с невиджана концентрация и отново корабните екрани рухнаха под натиска на заредените частици. Постигна го същата участ. Сега около планетата бавно кръжаха два от осемте имперски кораба — по-точно останките от тях.

— Невероятно! — възкликна Мило. — Увеличете енергията! Забавно ги унищожете! — заповяда на стрелците.

Дуайър продължи да се усмихва. Леко натискане — и третият кораб бе унищожен, след него четвъртият.

— Чукът! — Народът ликуваше от щастие. — Той руши корабите на Империята!

Чукът на Елдрин се вдигна още веднъж и трескаво зарево обхвана петия кораб. Сетне същата участ сполетя и шестия.

— Незнаещо прегради оръдие, капитан Мило, плюс непреодолим силов екран в мащабите на цялата планета — това е Чукът на Елдрин — обясни Дуайър. — Ето с какво разполагахме за в случай на нужда. Изчаквахме момента, когато ще го използваме, когато ще назрее времето да съкроем Империята!

Още веднъж натисна спусъка. Блесна мълния и когато небето над Елдрин се проясни, незасегнат остана само флагманът на Имперската ескадра „Несравнимият“.

— Предаваме се! Предаваме се! — закрещя по радиото Мило. — Елдрин, спрете! Предаваме се!

— Молбата ви е удовлетворена — съгласи се Дуайър. — Заповядвам ви, Мило, да се върнете при Императора и да му разкажете какво се случи днес на Елдрин. Вървете, проявявам милост към вас и ще ви запазя.

На капитан Мило не му трябваха по-нататъшни заповеди. Огромният флагман, единственият оцелял кораб от цялата ескадра на надменната Империя, тутакси включи фотонните си двигатели, зави и се устреми към Дервонар.

Щом звездолетът изчезна от небосвода на Елдрин, Дуайър се обърна към заобикалящите го свещенослужители:

— Бързо при радиостанциите! Новината за тази победа трябва незабавно да стигне до всяка планета на Империята. Тази нощ е моментът, в който ние се опълчваме срещу господството на самия Император Дервон.

Той млъкна и изтри потта от челото си. Лицето му разцъфна в усмивка — Чукът функционираше нормално, системата за прицел беше много точна. Древното оръдие, бездействало толкова години, стана идеален канал за могъщата сила, която се съдържаше в Чука.

Броня и оръжие. С помощта на тази комбинация Дуайър би могъл да стане единствен господар на цялата Галактика. Но той нямаше никакво желание да основава нова Империя.

— Съобщение от Дикран — прекъсна мислите му един свещенослужител. — От някой си Блайр Марш. Изпраща ви поздрави и информира, че тази нощ срещу Императора са се вдигнали повече от три хиляди планети.

— Предайте му моята благодарност — отговори Дуайър и пак излезе на балкона. Долу се бяха събрали няколко хиляди граждани.

— Ще мине съвсем малко време — извика високо той — и от нашата система ще тръгне кораб с Чука на Елдрин на борда си. Няма сила, която да му противостои, ето защо той самичък ще унищожи целия Имперски флот. Тази нощ Империята ще рухне и върху нейните развалини ще се появят десетки хиляди независими светове.

— Дуайър! — ревеше тълпата. — Чукът! Дуайър! Чукът! Часът настана!

* * *

Не е много приятно да станеш свидетел на загиването на Империя, просъществувала три хиляди години, но още по-мъчително бе да бъдеш последният Император на династията.

През нощта, когато стана това, Дервон XIV седеше съвсем самичък в Тронната зала. Министрите му отдавна бяха мъртви — убиха се един друг в избухналите междуособици. Бунт възникна дори тук, на самия Дервонар.

Императорът гледаше диаграмата, изобразяваща разпространяването на въстанието — от системата Елдрин към планетите от Звездния куп, в който тя влизаше, после пламъкът на въстанието запламтя като яростен пожар по всички съседни звездни купове.

А сетне се прехвърли из цялата Галактика.

Дервон тъжно поклати глава. Империята беше обречена от самото начало, но кой можеше да помисли, че всичко ще свърши именно така! И едва сега той осъзна, че главна движеща сила за краха на Империята станаха собствените му опити да я запази.

Когато му съобщиха за бунта на Дикран, един по-решителен Император може би тутакси щеше да изтрие от картата на Галактиката тези две разбунтували се планети, докато все още съществуваше такава възможност. Но Дервон предпочиташе заобиколните пътища за постигане на целите си. Той много се страхуваше да не би да изгуби подкрепата на цялата останала Галактика, ако си позволи подобно чудовищно злодеяние. И по този начин предостави на Елдрин времето, което му бе необходимо, за да пусне на сцената Чука.

А сега въстанаха всички, всички планети се отцепиха от Империята. Императорът ясно схващаше ситуацията, но въпреки това не можеше да се отърве от усещането, че наблюдава отстрани, че вече нищо не е в състояние да предприеме за спасяването на Империята. Тя рухна под бремето на собствената си чудовищна тежест, почина от естествена смърт в дълбока старост.

Унило наблюдаваше калейдоскопа от чудни картинки, които непрекъснато се сменяха във вътрешността на любимата му играчка. Някъде отдалеч се разнесоха тежки, монотонни удари — бам... бам...

Чукът, помисли той. Все по-близо, почти тук, в тази последна нощ на Империята. Горчиво усмихнат, умиращият Император на вече бездиханната Империя не откъсваше изцъклен поглед от рисунките, появяващи се и изчезващи в дълбините на електронната играчка. Тежко въздъхна и окончателно се примири със случилото се. Подготви

се покорно да посрещне своя край, който неумолимо приближаваше с всеки по-силен удар на Чука в угасващото му съзнание.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.